

Deel 8 – Waarom de Chinese Communistische Partij een kwaadaardige sekte is

De Chinese Communistische Partij is in wezen een kwaadaardige sekte die de mensheid schaadt. Hoewel de Communistische Partij zichzelf nooit een religie heeft genoemd, bezit zij alle eigenschappen van een religie. Bij het begin van haar ontstaan beschouwde zij het Marxisme als de absolute waarheid in de wereld. Zij maande mensen aan een levenslange strijd aan te gaan met als doel een ‘communistische hemel op aarde’ te bouwen.

Voorwoord

De val van het Oostblok, aangevoerd door de Sovjet-Unie in de vroege jaren 1990, markeerde het falen van het communisme na bijna een eeuw. De CCP slaagde er tegen alle verwachtingen in te overleven en heerst nog steeds over China, een natie met één vijfde van de wereldbevolking. De onvermijdelijke vraag stelt zich: is de CCP vandaag de dag nog steeds communistisch?

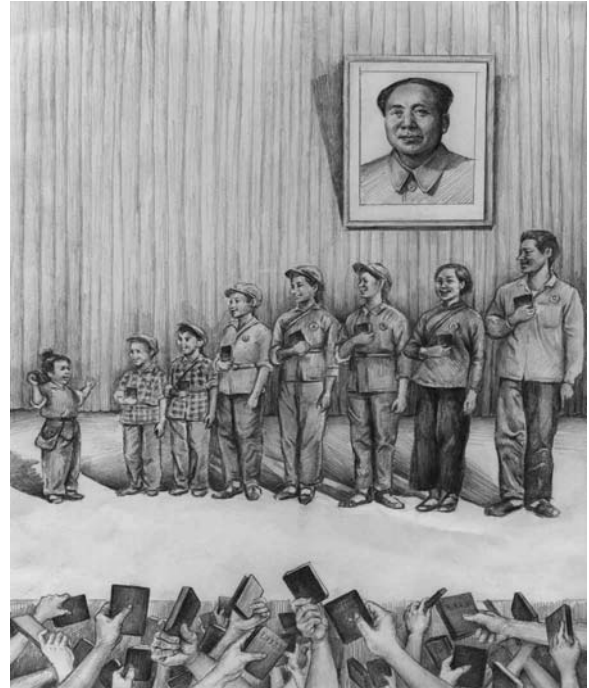
Niemand in het hedendaagse China, inclusief Partijleden, gelooft nog in het communisme. Na vijftig jaar socialisme heeft de CCP nu het privaateigendomsrecht geaccepteerd en heeft ze zelfs een aandelenmarkt. De Partij zoekt naar buitenlandse investeringen om nieuwe ondernemingen op te richten, terwijl ze arbeiders en landbouwers uitbuit waar het maar kan. Dit is compleet het tegenovergestelde van de idealen van het communisme. Ondanks een compromis met het kapitalisme behoudt de CCP nog steeds de autocratische controle over het volk van China. De in 2004 gereviseerde grondwet stelt nog steeds nadrukkelijk: “De Chinese burgers van diverse etnische oorsprongen zullen doorgaan met het volgen van de democratische volksdictatuur en het socialistische pad onder leiding van de Chinese Communistische Partij met als leidraad het Marxisme-Leninisme, Mao Zedong’s ideologie, Deng Xiaopings theorie en de belangrijke gedachte van de ‘Drie Representaties’.”

“Het luipaard is gestorven, maar zijn vel is er nog.”[1] De CCP van vandaag heeft alleen ‘haar vel’ behouden. De CCP heeft dit vel meegekregen en gebruikt het om haar heerschappij over China te handhaven.

Welk soort vel is het dat de CCP heeft geërfd? Met andere woorden, wat is de ware organisatie van de CCP?

I. Sekte-achtige kenmerken van de CCP

De Communistische Partij is in wezen een kwaadaardige sekte die de mensheid schaadt.

De indoctrinatie door de CCP begint reeds in de crèche en de kleuterschool en strekt zich verder uit van de basisschool tot aan de universiteit, waar studenten verplicht politiek onderricht krijgen in de theorieën van Mao Zedong en de CCP.

Hoewel de Communistische Partij zichzelf nooit een religie heeft genoemd, bezit zij alle eigenschappen van een religie (zie tabel 1). Bij het begin van haar ontstaan beschouwde ze het Marxisme als de absolute waarheid in de wereld. In haar devotie beschouwde ze Marx als haar spirituele god, en zij maande mensen aan een levenslange strijd aan te gaan met als doel een ‘communistiche hemel op aarde’ te bouwen.

Tabel 1. Religieuze kenmerken van de CCP

	Basisvormen van een religie	Corresponderende vormen binnen de CCP
1	Kerk of platform (podium)	Alle niveaus van het Partijcomité; het platform strekt zich uit van Partijvergaderingen tot alle media beheerst door de CCP
2	Doctrines	Marxisme-Leninisme, Mao Zedong’s ideologie, Deng Xiaopings theorie, Jiang Zemins ‘Drie Represenataties’ en de Partijconstitutie
3	Initiatierituelen	Ceremonie waarin een eed wordt afgelegd waarin eeuwige trouw aan de CCP wordt gezworen
4	Toewijding aan één religie	Een lid mag slechts in de Communistische Partij geloven
5	Priesters	Partijsecretarissen en personeel met leiding over Partijzaken op alle niveaus
6	Aanbidding van God	Alle Goden belasteren en vervolgens zichzelf als ongenaamde ‘god’ uitroepen
7	Dood wordt ‘het opstijgen naar de hemel of afdalen naar de hel’ genoemd	Dood wordt het ‘bezoeken van Marx’ genoemd
8	Heilige geschriften	De theorie en teksten van de Partijleiders
9	Preken	Allerlei vergaderingen; toespraken van leiders
10	Het opzeggen van heilige geschriften; studie of overhoring van heilige geschriften	Politieke studies, routinegroepsvergaderingen of activiteiten van Partijleden
11	Volksliederen, religieuze liederen	Liederen die de Partij loven
12	Donaties	Verplichte lidmaatschapsbijdragen; verplichte toewijzing van het overheidsbudget – dat het door het volk met zweet en bloed verdiende geld is – voor gebruik door de Partij.
13	Disciplinaire straffen	Partijdisciplines variërend van ‘huisarrest en onderzoek’ en ‘uitzetting uit de Partij’ tot dodelijke martelingen en zelfs het bestraffen van familie en vrienden

De CCP verschilt aanzienlijk van alle rechtschapen religie. Alle orthodoxe religies geloven in God en barmhartigheid, en hebben als doel de mensheid moraliteit te onderwijzen en zielen te redden. De CCP gelooft niet in God en weerspreekt de traditionele moraliteit.

Wat de CCP gedaan heeft bewijst dat zij een kwaadaardige sekte is. De doctrines van de CCP zijn gebaseerd op klassenstrijd, gewelddadige revolutie en de dictatuur van het proletariaat en hebben geresulteerd in de zogenaamde ‘communistiche revolutie’ vol bloed en geweld. De rode terreur onder het communisme heeft ongeveer een eeuw aangehouden en heeft tientallen landen in de wereld rampspoed gebracht en tienduizenden levens gekost. Het communistiche geloof, dat een hel op aarde gecreëerd heeft, is niets ander dan de meest doortrapte sekte ter wereld.

De sekte-achtige kenmerken van de Communistische Partij kunnen onder zes koppen samengevat worden:

Het bekokstoven van doctrines en het elimineren van dissidenten

De CCP beschouwt het Marxisme als haar religieuze doctrine en pronkt ermee als ‘de onbrekbare waarheid’. Het ontbreekt de doctrines van de CCP aan mededogen en verdraagzaamheid. In plaats daarvan bulken ze van arrogantie. Het Marxisme was een product van de beginperiode van het kapitalisme toen de productiviteit laag was en de wetenschap onderontwikkeld. Het had helemaal geen correct begrip van de relaties tussen de mens en de samenleving of de mensheid en de natuur. Helaas ontwikkelde deze ketterse ideologie zich tot de internationale communistische beweging en berokkende de wereld een eeuw lang schade alvorens het volk haar verwierp na vastgesteld te hebben dat het in de praktijk helemaal fout liep.

Sinds Lenin hebben de Partijleiders de doctrines van de sekte voortdurend gewijzigd. Van Lenins theorie van gewelddadige revolutie tot Mao Zedong’s theorie van continue revolutie onder de dictatuur van het proletariaat, tot Jiang Zemins ‘Drie Representaties’, is de hele bibliotheek van de CCP opgetrokken uit gelijkaardige verwrongen theorieën en dwaalbegrippen. Hoewel deze theorieën in de praktijk voortdurend rampspoed hebben gebracht en in strijd zijn met zichzelf, roept de CCP hen nog steeds uit als universeel correct en dwingt ze het volk deze doctrines te bestuderen.

Het elimineren van dissidenten is het meest effectieve middel van de kwaadaardige sekte van het communisme om haar doctrines te verspreiden. Omdat de doctrines en het gedrag van deze kwaadaardige sekte gewoon té belachelijk zijn, moet de CCP wel met dwang het volk haar verzinsels doen accepteren, en geweld gebruiken om dissidenten te elimineren. Nadat de CCP de macht greep in China, initieerde zij de ‘landhervorming’ om de klasse der landeigenaars te elimineren, de ‘socialistische hervorming’ in de industrie en handel om de kapitalisten te elimineren, de ‘campagne om de reactionairen te zuiveren’ voor het elimineren van volksreligies en ambtenaren die zetelden vóór de communisten de macht overnamen, de ‘Anti-Rechtse campagne’ om intellectuelen het zwijgen op te leggen, en de ‘Grote Culturele Revolutie’ om de traditionele Chinese cultuur weg te vagen. De CCP was in staat om China te verenigen onder de kwaadaardige communistische sekte en een situatie te bereiken waarbij iedereen het ‘Rode Boekje’ las, de ‘loyaliteitsdans’ uitvoerde en ‘de Partij s’ochtends om instructies vroeg en ‘s avonds rapporteerde aan de Partij’. In de periode na de heerschappij van Mao en Deng stelde de CCP vast dat Falun Gong, een traditionele cultivatiepraktijk die gelooft in “Waarachtigheid, Mededogen en Verdraagzaamheid”, met haar zou strijden om de massa en had zodoende de intentie Falun Gong uit te vagen. De Partij begon daarom met de genocidale vervolging van Falun Gong die vandaag nog steeds aanhoudt.

Het promoten van leideraanbidding en visies van superioriteit

De portretten van de communistische Partijleiders, van Marx tot Jiang Zemin, worden prominent tentoongesteld voor aanbidding. De absolute autoriteit van de Partijleiders verbiedt elke tegenspraak. Mao Zedong werd voorgesteld als ‘de rode zon’ en ‘grote bevrijder’. De Partij sprak buitenzinnig over zijn teksten, door te zeggen “één zin evenaart 10.000 gewone zinnen”. Als ‘gewoon Partijlid’ domineerde Deng Xiaoping ooit de Chinese politiek als een keizer. Jiang Zemins theorie van ‘Drie Representaties’ is nauwelijks een beetje meer dan 40 karakters lang, inclusief leestekens, maar de ‘Vierde Plenaire Sessie’ van de CCP schoof het naar voren als “het bieden van een creatief antwoord op vragen als, wat is socialisme, hoe kan socialisme geconstrueerd worden, wat voor een soort partij zijn we aan het bouwen en hoe kunnen we de Partij opbouwen”. De Partij sprak ook buitenzinnig over het idee van de ‘Drie Representaties’, hoewel ze het in feite bespote door te zeggen dat het een verlengstuk is van de ontwikkeling van het Marxisme-Leninisme, Mao Zedong’s Gedachtegoed en Deng Xiaopings Theorie.

Stalins buitensporige slachting van onschuldige mensen, de catastrofale ‘Grote Culturele Revolutie’ van Mao Zedong, Deng Xiaopings bevel voor de studentenslachting op het Plein van de Hemelse Vrede en Jiang Zemins lopende vervolging van Falun Gong zijn de beangstigende gevolgen van de ketterse dictatuur van de CCP.

Aan de ene kant stipuleert de CCP in haar grondwet: “Alle macht in de Volksrepubliek China behoort het volk toe. De organen waardoor het volk staatsmacht kan uitoefenen zijn het Nationale Volkscongres en de lokale volkscongressen op verschillende niveaus.” “Geen organisatie of individu mag het privilege genieten boven de grondwet en de wet te staan.”[2] Aan de andere kant, stipuleert de CCP-volmacht dat de CCP de kern is van het leiderschap van de Chinese socialistische zaak en daarmee zowel land als volk overstijgt. De voorzitter van het Staande Comité van het Nationale Volkscongres maakte ‘belangrijke toespraken’ door het hele land, met de bewering dat het Nationale Volkscongres, het hoogste orgaan van de staatsmacht, moet gehoorzamen aan het leiderschap van de CCP. Volgens het CCP-principe van ‘democratisch centralisme’ moet de gehele Partij het Centrale Comité van de Partij gehoorzamen. In essentie is waar het Nationale Volkscongres echt op staat de dictatuur van de Algemene Secretaris, die op zijn beurt beschermd wordt door wetgeving.

Gewelddadige hersenspoeling, gedachtebeheersing, strakke organisatie en geen opzegging na toelating tot de Partij

De organisatie van de CCP is uitermate strak: men heeft referenties van twee Partijleden nodig om te mogen toetreden; een nieuw lid moet zweren voor eeuwig en altijd trouw te blijven aan de Partij eenmaal hij toegelaten is; Partijleden moeten verplicht lidmaatschapsbijdragen betalen, organisatorische activiteiten bijwonen en deelnemen aan politieke groepsstudies. De Partij-organisaties doordringen alle niveaus van de overheid. Er zijn basis CCP-organisaties in elk dorpje, stad en wijk. De CCP beheerst niet alleen Partijleden en Partijzaken, maar ook degenen die niet lid zijn, omdat het hele regime ‘het Partijleiderschap moet volgen’. In de jaren dat de klassestrijdcampagnes uitgevoerd werden, wisten de ‘priesters’ van de CCP-religie, namelijk de Partijsecretarissen op alle niveaus, vaker niet dan wel wat ze eigenlijk deden behalve het disciplineren van mensen.

De ‘kritiek en zelf-kritiek’ in de Partijvergaderingen dienen als een gebruikelijk en nimmer aflatend middel voor het beheersen van de gedachten der Partijleden. Doorheen haar bestaan heeft de CCP een grote hoeveelheid aan politieke campagnes gelanceerd voor het ‘zuiveren van Partijleden’, het ‘herstellen van de Partij-atmosfeer’, het ‘vinden van verraders’, het ‘zuiveren van het Anti-Bolsjewistisch Korps (AB Korps)’[3] en het ‘disciplineren van de Partij’ en het periodiek testen van ‘het Partijgevoel’ – dat wil zeggen, geweld en terreur gebruiken om de toewijding van de Partijleden aan de Partij te testen – en tegelijkertijd zeker stellen dat men er voor altijd mee in de pas blijft lopen.

Toetreden tot de CCP is als het tekenen van een onomkeerbaar contract dat iemands lichaam en ziel verkoopt. Met Partijregels die altijd boven de wetten van het land staan, kan de Partij elk willekeurig Partijlid naar believen uitstoten, terwijl een individueel Partijlid onmogelijk uit de CCP kan stappen zonder ernstige bestraffing op te lopen. Uit de Partij stappen wordt beschouwd als ontrouw en zal akelige gevolgen met zich meebrengen. Gedurende de Grote Culturele Revolutie, toen de CCP-sekte de absolute heerschappij had, was het algemeen bekend dat indien de Partij je dood wilde, je onmogelijk in leven kon blijven; dat als de Partij je levend wilde, je onmogelijk kon sterven. Wanneer een persoon zelfmoord pleegde, zou hij bestempeld worden als iemand die ‘de straf van het volk voor zijn misdaden vreesde’ en zijn familieleden zouden er ook bij betrokken en gestraft worden.

Het beslissingsproces binnen de Partij werkt als een zwarte doos aangezien de interne meningsverschillen absoluut geheim gehouden moeten worden. Partijdocumenten zijn allemaal vertrouwelijk. Uit vrees voor een onthulling van haar criminele daden, haalt de CCP regelmatig dissidenten onderuit door ze te beschuldigen van het ‘openbaar maken van staatsgeheimen’.

Het aanzetten tot geweld, slachting en opoffering voor de Partij

Mao Zedong zei, “Een revolutie is geen diner, of het schrijven van een opstel, of het schilderen van een schilderij, of handwerk; het kan niet zo verfijnd, zo vrij en zachtaardig zijn, zo bedaard,

vriendelijk, hoffelijk, betuigd en grootmoedig. Een revolutie is een oproer, een daad van geweld waarbij de ene klasse de andere omver werpt.”[4]

Deng Xiaoping gaf de aanbeveling ‘200.000 mensen te doden in ruil voor 20 jaren stabiliteit’.

Jiang Zemin gaf de opdracht, “Vernietig ze (Falun Gong beoefenaars) fysiek, breek hun reputatie af en maak ze financieel bankroet.”

De CCP prijst geweld aan en heeft talloze mensen vermoord met haar politieke campagnes. Zij voedt mensen op hun vijand ‘kil als de winter’ te behandelen. De rode vlag wordt begrepen ‘rood geverfd [te zijn] door het bloed der martelaren’. De Partij aanbidt rood vanwege haar verslaving aan bloed en slachtpartijen.

De CCP maakt een tentoonstelling van haar ‘heldhaftige’ voorbeelden die mensen aanmoedigen offers te brengen aan de Partij. Toen Zhang Side stierf tijdens zijn werk in een oven om opium te produceren, prees Mao Zedong zijn dood als “zo gewichtig als de Berg Tai” te zijn.[5] In die waanzinnige dagen werd substantie gegeven aan aspiraties met ‘dappere woorden’ als “vreest ontbering, noch dood” en “bittere offers sterken het nietsvrezende doorzettingsvermogen; wij durven de zon en de maan te laten schijnen onder nieuwe hemelen”, temidden van een extreem gebrek aan materiële voorraden.

Aan het eind van de jaren 1970 zette de Vietcong troepen uit en wierp de Rode Khmer omver, welke voortgebracht was door de CCP en onuitspreekbare misdaden begaan had. Hoewel de CCP furieus was, kon het geen troepen inzetten om de Rode Khmer te ondersteunen, omdat China en Cambodja geen grenzen deelden. In plaats daarvan lanceerde de CCP een oorlog tegen de Vietcong langs de Chinees-Vietnamese grens om de Vietcong te straffen onder het mom van ‘zelfverdediging’. Tienduizenden Chinese soldaten offerden hun bloed en levens op voor deze strijd tussen twee communistische partijen. Hun dood had in feite niks te maken met territorium of soevereiniteit. Desondanks herinnerde de CCP enkele jaren later de zinloze offers van zoveel naïeve en jonge levens op verontwaardigende wijze als ‘de revolutionaire heldhaftige geest’, en leende het niet van toepassing zijnde lied *Het elegante gedrag gekleurd met bloed*. Honderdvierenvijftig Chinese martelaren stierven in 1981 bij de inname van de Faka Berg in de provincie Guangxi, maar de CCP gaf het terrein nonchalant terug aan Vietnam nadat China en Vietnam de grens in kaart brachten.

Toen de snelle uitbraak van het SARS-virus de volksveiligheid bedreigde in het begin van 2003, liet de CCP bereidwillig talloze jonge verpleegsters toetreden tot de Partij. Deze vrouwen werden vervolgens meteen ondergebracht in ziekenhuizen om de SARS patiënten te verzorgen. De CCP duwt jonge mensen naar de gevaarlijkste frontlinies om haar ‘glorieuze imago’ van “vreest ontbering, noch dood” hoog te houden. De CCP kan echter niet verklaren waar de rest van haar 65 miljoen leden zich ophielden bij de uitbraak van het virus en waar hun bijdrage bleef aan het dappere imago van de Partij.

Het geloof in God ontkennen en het onderdrukken van de menselijke natuur

De CCP promoot atheïsme en beweert dat religie ‘spiritueel opium’ is dat het volk kan vergiften. Ze heeft haar macht gebruikt om alle religies in China te onderdrukken en gaf zichzelf vervolgens een goddelijke status waarmee ze de absolute heerschappij over het land aan de CCP-sekte gaf.

Gelijktijdig met het saboteren van religies vernietigde de CCP ook de traditionele cultuur. Ze beweerde dat traditie, moraliteit en ethiek feodalistisch, bijgelovig en reactionair zijn en wilde ze uitvagen in naam van de revolutie. Gedurende de Grote Culturele Revolutie verkrachtten wijdverbreide lelijke fenomenen de Chinese tradities, zoals getrouwde koppels die elkaar verklikten, studenten die hun leraren afranselden, vaders en zonen die zich tegen elkaar keerden, de Rode Garde die willekeurig onschuldigen vermoordden, en de talloze vechtende, vernielende en

plunderende rebellen. Dit zijn de natuurlijke gevolgen van het onderdrukken van de menselijke natuur.

Na het oprichten van het regime dwong de CCP nationalistische minderheden trouw aan het communistische leiderschap te zweren, en daarmee een concessie te doen aan de rijke en kleurrijke etnische cultuur die ze hadden opgericht.

Op 4 juni 1989 slachtte het zogenaamde ‘Volksbevrijdingsleger’ een groot aantal studenten af in Beijing. Dit zorgde ervoor dat de Chinezen de hoop in China’s politieke toekomst volledig verloren. Sindsdien richtte het gehele volk zich op het verdienen van geld. Sinds 1999 tot vandaag heeft de CCP Falun Gong brutaal vervolgd, zich tegen “Waarachtigheid, Mededogen en Verdraagzaamheid” gekeerd en daarmee een versnelling van moreel verval veroorzaakt.

Sinds het begin van deze nieuwe eeuw heeft een nieuwe ronde van illegale landtoeëigeningen[6] en inbeslagnames van geldelijke en materiële bronnen [door de corrupte CCP-ambtenaren in heimelijke verstandhouding met profiteurs] vele mensen tot armoede gedreven en dakloos gemaakt. Het aantal mensen dat een beroep doet op de overheid in een poging een onrechtvaardigheid recht te zetten is fel gestegen en sociale conflicten zijn verhevigd. De frequente grootschalige protesten worden met geweld onderdrukt door politie en gewapende strijdkrachten. De fascistische aard van de ‘republiek’ is prominent geworden en de samenleving heeft haar morele bewustzijn verloren.

In het verleden deed een boef zijn burens geen kwaad, of, zoals het gezegde gaat, “de vos jaagt ver van huis”. Tegenwoordig, als mensen iemand willen bedriegen, gaat hun voorkeur uit naar vrienden en familie en noemt men het ‘een kennis afmaken’.

In het verleden koesterden de Chinezen kuisheid boven alles, terwijl mensen vandaag de dag de armen belachelijk maken maar niet de prostituees. De geschiedenis van vernietiging van de menselijke natuur en moraal in China wordt levendig weergegeven in de onderstaande ballade:

In de jaren 1950 hielp men elkaar,
in de jaren 1960 streefde men met elkaar,
in de jaren 1970 bedroog men elkaar,
in de jaren 1980 zorgde men alleen voor zichzelf,
in de jaren 1990 maakte men misbruik van iedereen die men tegen het lijf liep.

Militaire machtsgrepen, monopolisatie van de economie en wilde politieke en economische ambities

Het enige doel van het oprichten van de CCP was de macht grijpen door gewapende krachten en dan een systeem van staatseigendom te genereren waarin de staat de monopolies bezit van de geplande economie. De wilde ambitie van de CCP reikt veel verder dan die van gewone sektes die simpelweg geld vergaren.

In een land van socialistisch publiek eigendom, bestuurd door de Communistische Partij, worden Partij-organisaties die grote macht hebben, dat wil zeggen Partijcomités en vertakkingen op verschillende niveaus, gebruikt en hebben ze de normale staatsinfrastructuur. De bedwingende Partij-organisaties beheersen de staatssystemen en onttrekken hun fondsen rechtstreeks uit overheidsbudgetten van verschillende niveaus. Net als een vampier heeft de CCP een gigantische hoeveelheid welvaart uit de natie gezogen.

II. De schade die de CCP-sekte heeft berokkend

Wanneer men incidenten als de Sarin-zenuwgasmoorden door de Aum Shinri Kyo (de sekte van de Opperste Waarheid), het ‘opstijgen naar de hemel door zelfmoord’ van de Zonnetempel, of de massale zelfmoord van meer dan 900 volgelingen van Jim Jones’ ‘Volkstempel’ vernoemt, trilt

iedereen van angst en verontwaardiging. De CCP is echter een kwaadaardige sekte die misdaden begaat die duizend keren erger zijn en ontelbare levens kwaad berokkent. Dit ligt aan het feit dat de CCP de volgende unieke kenmerken bezit die gewone sekten niet hebben.

De kwaadaardige sekte werd een staatsreligie

Als je geen religie volgt, kan je in de meeste landen nog steeds een gelukkig leven leiden zonder de literatuur te lezen of naar de principes te luisteren van die religie. In China is het echter onmogelijk te leven zonder constant blootgesteld te worden aan de doctrines en propaganda van de CCP-sekte, omdat de CCP sinds haar machtsgreep deze kwaadaardige sekte tot staatsreligie omgevormd heeft.

De CCP begint haar politieke indoctrinatie reeds vanaf de kleuterklas en de basisschool. Men kan geen hoger onderwijs ontvangen of promotie maken zonder te slagen voor het Politieke Examen. Geen van de vragen in het Politieke Examen laten onafhankelijk denken toe. Van degenen die het examen afleggen wordt vereist dat ze de door de CCP verschaft standaardantwoorden van buiten leren om de test te kunnen slagen. Van jongsafaan wordt het Chinese volk gedwongen de CCP-litanie te herhalen, waardoor ze zichzelf keer op keer hersenspoelen. Wanneer een kaderlid gepromoveerd wordt tot een hoger bureau binnen de overheid, of hij nu lid is van de CCP of niet, moet hij de Partijschool volgen. Hij zal zijn promotie pas ontvangen wanneer hij zijn diploma haalt aan de Partijschool.

In China, waar de Communistische Partij de staatsreligie is, worden groeperingen met andere meningen niet toegestaan te bestaan. Zelfs de ‘democratische partijen’, die nota bene slechts een door de CCP zelf opgezet politiek scherm zijn, en de hervormde ‘Drie-Zelf Kerk’ (dit is zelf-administratie, zelf-ondersteuning, zelf-bevordering) moeten formeel het leiderschap van de CCP erkennen. Loyaliteit aan de CCP is, volgens de sekte logica van de CCP, de eerste prioriteit vooraleer enig ander geloof onderhouden kan worden.

Sociale controles worden extreem

De kwaadaardige sekte is een staatsreligie geworden omdat de CCP volledige sociale controle had en ieder individu van zijn vrijheid heeft beroofd. Dit soort controle is ongekend, aangezien de CCP het volk van haar privé-eigendommen beroofd heeft, wat een basis is voor vrijheid. Vóór de jaren 1980 konden mensen in stedelijke omgevingen alleen hun brood verdienen door te werken in Partijgecontroleerde ondernemingen. Landbouwers in de landelijke regio's moesten op de akkers leven die toebehoorden aan de communes van de Partij. Niemand kon ontsnappen aan de controle van de CCP. In een socialistisch land als China zijn de CCP-organisaties alomtegenwoordig – van de centrale overheid tot de meest volkse niveaus van de samenleving, inclusief dorpjes en wijken. Via de Partijcomités en vertakkingen op ieder niveau behoudt de CCP absolute controle over de samenleving. Zulke strikte controle verstikt de persoonlijke vrijheid volledig, de vrijheid van leven (het residentie-registratiesysteem), vrijheid van meningsuiting (500.000 Rechtsen werden door de CCP vervolgd omdat ze hun vrijheid van meningsuiting uitoefenden), vrijheid van gedachte (Lin Zhao en Zhang Zhixin[7] werden geëxecuteerd vanwege hun twijfels over de CCP) en vrijheid van het verkrijgen van informatie (het is illegaal om verboden boeken te lezen of te luisteren naar ‘vijandelijke radiostations’; internetsurfen wordt eveneens gecontroleerd).

Men kan stellen dat privé-eigendom nu toegestaan wordt door de CCP, maar we mogen niet vergeten dat dit beleid van hervorming en openheid slechts tot stand kwam toen het socialisme een punt bereikte waarop mensen niet genoeg te eten hadden en de nationale economie op het randje van instorten stond. De CCP moest toen een stapje terug doen om zichzelf van vernietiging te redden. Desalniettemin heeft de CCP zelfs na de hervorming en openstelling nooit haar controle over het volk laten varen. De aanhoudende wrede vervolging van Falun Gong beoefenaars kan alleen plaats vinden in een door de CCP beheerst land. Als de CCP de economische gigant zou worden die ze wil worden, dan kent het geen twijfel dat ze haar controle over het Chinese volk zal verstevigen.

Geweld aanprijzen en het leven minachten

Vrijwel alle kwaadaardige sekten beheersen hun volgelingen of weerstaan externe druk met geweld. Weinigen hebben echter een dergelijke mate van geweld zonder enig schuldgevoel gebruikt zoals de CCP. Zelfs het totaal aantal doden veroorzaakt door alle andere kwaadaardige sekten over de hele wereld, kan niet vergeleken worden met het aantal mensen dat vermoord werd door de CCP. De CCP-sekte ziet de mensheid slechts als een middel om haar doel te bereiken; moord is gewoon een middel. De CCP heeft bijgevolg geen voorbehoud of integriteit in het vervolgen van mensen. Iedereen, inclusief aanhangers, leden en leiders van de CCP, kunnen een doelwit van haar vervolging worden.

De CCP hielp de Cambodjaanse Rode Khmer vooruit, een typische voorbeeld van de wreedheid en minachting voor het leven van de CCP. Geïnspireerd en geleid door Mao's leringen, slachtte de door Pol Pot geleide Cambodjaanse Communistische Partij gedurende haar heerschappij van drie jaar en acht maanden twee miljoen mensen af – ongeveer een vierde van de volledige bevolking van deze kleine staat – om het 'systeem van privaateigendom te elimineren'. Van het totaal aantal doden waren er meer dan 200.000 van Chinese etniciteit.

Om zowel de misdaden van de CCP als de slachtoffers te herdenken, richtte Cambodja een museum op voor het documenteren en tentoonstellen van de wreedheden van de Rode Khmer. Het museum bevindt zich in een voormalige gevangenis van de Rode Khmer. Het gebouw dat oorspronkelijk een middelbare school was, werd door Pol Pot getransformeerd tot de S-21 gevangenis, welke speciaal gebruikt werd om met gewetensgevangenen om te gaan. Vele intellectuelen werden er vastgehouden en doodgemarteld. Samen met de gevangenisgebouwen en de martelinstrumenten werden ook de zwart-wit foto's getoond van de slachtoffers voor ze gedood werden. Er zijn vele gruwelijke marteltechnieken gedocumenteerd: de keel doorsnijden, de hersenen doorboren, zuigelingen op de grond smakken en vermoorden, enzovoort. Al deze marteltechnieken werden volgens verslagen onderwezen door de 'experts en technische professionals' die de CCP erheen had gestuurd ter ondersteuning van de Rode Khmer. De CCP had zelfs fotografen getraind, die gespecialiseerd waren in het nemen van foto's van gevangenen vóór ze geëxecuteerd werden, of het nu voor documentatie of entertainment was.

Het was in deze S-21 gevangenis dat men een 'hoofdboommachine' ontwikkeld had om menselijke hersenen te extraheren voor het aanmaken van voedzame maaltijden voor de leiders van de Cambodjaanse Communistische Partij. De gewetensgevangenen werden vastgebonden op een stoel voor het doodsinstrument. Het slachtoffer onderging een extreme angst vooraleer de snel draaiende boor het achterhoofd zou doorboren en snel en effectief de hersenen zou onttrekken voor het slachtoffer stierf.

III. De sekte-achtige aard van de CCP

Wat maakt de CCP zo tirannieke en kwaadaardig? Toen het spook van de Communistische Partij haar intrede deed, kwam het met een ijzinglekkende missie. Het *Communistisch Manifest* heeft een erg bekende passage aan het eind:

De Communisten hebben minachting voor het verbergen van hun zienswijzen en doelen. Ze verklaren openlijk dat hun doelen alleen bereikt kunnen worden door de bestaande sociale condities met geweld omver te werpen. Laat de heersende klassen beven voor een communistische revolutie. De proletariërs hebben niks anders dan hun ketenen te verliezen. Ze dienen de wereld te winnen.

De missie van dit spook was het gebruik van geweld om openlijk de menselijke samenleving uit te dagen, de oude wereld te verpletteren, "het privaateigendomsrecht te elimineren", "karakter,

onafhankelijkheid en vrijheid van de bourgeoisie te elimineren”, exploitatie te elimineren, families te elimineren en de proletariërs de wereld te laten besturen.

Deze politieke partij, die openlijk haar verlangen om ‘te slaan, te vernietigen en te stelen’ aangekondigd heeft, ontkent niet alleen dat haar zienswijze kwaadaardig is, maar verklaart zichzelf ook rechtschapen in het *Communistisch Manifest*: “De Communistische revolutie is de meest radicale breuk met traditionele relaties, geen wonder dat haar ontwikkeling de meest radicale breuk met traditionele ideeën omvat.”

Waar komen de traditionele gedachten vandaan? Volgens wat atheïsten beschouwen als de wet van de natuur, komen traditionele gedachten natuurlijk van de natuur en de samenleving. Ze zijn het resultaat van de systematische bewegingen van het universum. Volgens degenen die in God geloven, werden de menselijke tradities en morele waarden echter door God verschaft. Ongeacht hun herkomst zijn de meest fundamentele menselijke ethiek, gedragsnormen en standaarden voor het beoordelen van goed en kwaad relatief stabiel; ze hebben duizenden jaren lang de basis gevormd voor het reguleren van het menselijke gedrag en het behouden van sociale orde. Als de mensheid haar morele normen en standaarden voor het beoordelen van goed en kwaad zou verliezen, zou de mens dan niet vervallen tot een beest? Toen het *Communistisch Manifest* verklaarde dat het “fundamenteel zou breken met traditionele ideeën” bedreigde het de basis voor het normale bestaan van de menselijke samenleving. De CCP kon niet anders dan een kwaadaardige sekte worden die de mensheid vernietiging brengt.

Het volledige document van het *Communistisch Manifest*, welke de leidinggevende principes van de CCP omschrijft, is doordrongen van extreme uitspraken maar bevat geen greintje zachtaardigheid of verdraagzaamheid. Marx en Engels dachten dat ze de wet voor sociale ontwikkeling gevonden hadden met het dialectisch materialisme. Zodoende, met de ‘waarheid’ in handen, trokken ze alles in twijfel en ontkenden ze ook van alles en nog wat. Ze drongen koppig de illusie van het communisme op aan het volk en hielden zich niet in bij het aanprijzen van het gebruik van geweld om bestaande sociale structuren en culturele grondvesten te vernietigen. Wat het *Communistisch Manifest* met zich meegebracht had in de nieuwgeboren Communistische Partij, was een misdadig spook dat zich tegen de wetten van de hemel kant, de menselijke natuur vernietigt en zich totaal ongeremd, arrogant en extreem zelfzuchtig opstelt.

IV. De CCP-theorie van ‘dag des oordeels’ – de angst voor het einde van de Partij

Marx en Engels injecteerden een boosaardige geest in de Communistische Partij. Lenin richtte de Communistische Partij op in Rusland en ontbond met boeven en geweld de overgangsregering die na de Februari-revolutie[8] gevormd was, aborteerde de bourgeoisie-revolutie in Rusland, nam de regering over, en creëerde zo een basis voor de Communistische sekte. Het succes van Lenin deed de proletariërs echter niet de wereld winnen. Integendeel, aangezien de eerste alinea van het *Communistisch Manifest* zegt: “Alle machten van het oude Europa zijn toegetreden tot een heilige alliantie om deze duivel uit te drijven.” Nadat de Communistische Partij geboren was, kwam ze onmiddellijk in een overlevingscrisis terecht en vreesde om elk moment geëlimineerd te worden.

Na de Oktoberrevolutie[9] brachten de Russische Communisten of Bolsjewieken het volk geen vrede, maar willekeurige moord. De frontlinie was de oorlog aan het verliezen en de revolutie verslechterde de economie in de samenleving. Vandaar dat het volk begon te rebelleren. Burgeroorlogen verspreidden zich snel over het hele land en boeren weigerden voedsel te verstrekken aan de steden. De grootschalige opstand der Kozakken begon nabij de Don rivier; de strijd met het Rode Leger bracht monsterachtig bloedvergieten. De barbaarse en wrede aard van de slachtingen in deze strijd kan teruggevonden worden in de literatuur, zoals Sholokhovs *Tikhii Don* en zijn andere Don rivier verhalenverzameling. De troepen, aangevoerd door de admiraal

Aleksandr Vailiyevich Kolchak van het voormalige Witte Leger en Generaal Anton Denikin, wierpen de Russische Communistische Partij op een gegeven moment bijna omver. Zelfs als nieuwgeboren politieke macht had de Communistische Partij nagenoeg de hele natie tegen. Waarschijnlijk omdat de Communistische sekte te kwaadaardig was om de harten van het volk te winnen.

Het wedervaren van de Chinese Communistische Partij was gelijkaardig aan dat van de Russische. Van het ‘Mari incident’ en de ‘slachting van 12 april’[10] tot vijf keer neergeslagen te zijn in gebieden beheerst door Communistische Chinezen (Sovjetgezinden) en uiteindelijk gedwongen te worden een 25.000 kilometer ‘Lange Mars’ te ondernemen, heeft de CCP altijd voor de crisis gestaan geëlimineerd te worden.

De Communistische Partij was geboren met de vastberadenheid om de oude wereld met alle mogelijke middelen te vernietigen. Toen zag zij zich geconfronteerd met een nieuw probleem: hoe te overleven zonder geëlimineerd te worden. De Communistische Partij leefde continu met de vrees voor haar eigen ondergang. Overleven is de voornaamste zorg van de Communistische sekte geworden, haar alles consumerende focus. Met de Internationale Communistische Alliantie in wanorde is de crisis van de CCP om te overleven verergerd. Sinds 1989 is haar angst voor haar eigen ‘dag des oordeels’ reëler geworden naarmate haar ondergang dichterbij komt.

V. Het gekoesterde wapen ter overleving van de Communistische sekte – geweldadige strijd

De Communistische Partij heeft voortdurend een ijzeren discipline benadrukt, absolute loyaliteit en dito organisatorische principes. Degenen die tot de CCP toetreden, moeten de volgende eed afleggen:

“Ik wens toe te treden tot de Chinese Communistische Partij, de Partijconstitutie te ondersteunen, de Partijreguleringen te volgen, de verplichtingen als lid te vervullen, de besluiten van de Partij uit te voeren, de disciplines van de Partij strikt te volgen, de geheimen van de Partij te beschermen, loyaal te zijn aan de Partij, ijverig te werken, mijn hele leven aan het communisme toe te wijden, klaar te staan om alles voor de Partij en het volk op te offeren, en de Partij nooit te verraden” (Zie De Constitutie van de CCP, hoofdstuk 1, artikel 6).

De CCP noemt deze ingesteldheid van sekte-achtige toewijding aan de Partij het ‘gevoel voor Partijnatuur’. De Partij eist van haar leden om ten alle tijden klaar te staan om alle persoonlijk geloof en principes op te geven en absoluut te gehoorzamen aan de wil van de Partij en haar leiders. Als de Partij wil dat je aardig bent, dan zou je aardig moeten zijn; als de Partij wil dat je kwaad doet, dan zou je kwaad moeten doen. Zoniet zou je, omdat je geen sterk ‘gevoel voor Partijnatuur’ hebt getoond, niet aan de standaarden voldoen om een Partijlid te zijn.

Mao Zedong zei: “De Marxistische filosofie is een filosofie van strijd.” Om een ‘gevoel van Partijnatuur’ voort te brengen en te behouden, onderhoudt de CCP een mechanisme van periodieke interne strijd. Door een voortdurende mobilisatie van geweldadige strijd binnen en buiten de Partij, heeft de CCP dissidenten geëlimineerd en haar rode terreur gecreëerd. Tegelijkertijd zuivert de CCP zichzelf continu van Partijleden, maakt haar sekte-achtige leiders enggeestiger en voedt ze de aanleg van haar leden voor de ‘Partijnatuur’ om de strijdcapaciteit van de Partij te verhogen. Het is een gekoesterd wapen van de CCP om haar overlevingskansen te verlengen.

Van alle CCP-leiders was Mao Zedong er het meest bedreven in het gekoesterde wapen van de geweldadige strijd binnen de Partij toe te passen. De wreedheid van zulke strijd en de kwaadaardigheid van haar methoden toonden zich zo vroeg als de jaren 1930 in gebieden beheerst door de Chinese Communisten, het zogenaamde ‘Sovjetgebied’.

In 1930 initieerde Mao Zedong een grootschalige revolutionaire terreur in het Sovjetgebied van de provincie Jiangxi, bekend als het zuiveren van het Anti-Bolsjewiek Korps, of het AB-Korps. Duizenden Rode Leger-soldaten, Partij- en Ligaleden en burgers in de Communistische bases werden brutaal vermoord. Het incident werd veroorzaakt door Mao's despotische heerschappij. Nadat Mao het Sovjetgebied in Jianxi had gevestigd, werd hij al snel uitgedaagd door de lokale Partijorganisaties en het Rode Leger in het zuidwesten van Jiangxi onder leiding van Li Wenlin. Mao zou dergelijke recht onder zijn neus georganiseerde oppositiekrachten absoluut niet dulden en hij gebruikte dan ook de meest extreme methodes om de Partijleden die hij ervan verdacht dissidenten te zijn, te onderdrukken. Om een strikte atmosfeer te creëren voor de zuivering, aarzelde Mao niet om te beginnen met de troepen die onder zijn directe controle vielen. Van laat november tot midden december ging het Eerste Front Rode Leger door een 'snel militair herstel'. Er werden organisaties opgericht voor het zuiveren van contrarevolutionairen op elk niveau van het leger – inclusief divisies, regimenten, bataljons, compagnieën en pelotons – die Partijleden vermoordden die uit families van landheren of rijke boeren kwamen en degenen die bezwaren hadden. In minder dan een maand werden van de 40.000 soldaten van het Rode Leger 4400 als AB-Korps sujetten bestempeld, waaronder meer dan 10 Kapiteins (de AB-Korps Kapiteins); allen werden geëxecuteerd.

In de daaropvolgende periode begon Mao alle dissidenten in het Sovjetgebied te straffen. In december 1930 beval hij Li Shaojiu, de Secretaris-Generaal van het Algemene Politieke Ministerie van het Eerste Front Rode Leger en voorzitter van het Zuiveringscomité, het Algemene Grenzencomité te vertegenwoordigen en naar Futian in de provincie Jianxi te gaan waar de Communistische regering zetelde. Li Shaojiu arresteerde leden van het Provinciale Actiecomité en acht chef-leiders van het 20ste Rode Leger, waaronder Duan Liangbi en Li Baifang. Hij gebruikte vele gruwelijke marteltechnieken, zoals het mishandelen en het verbranden van het lichaam. Mensen die zo gemarteld werden hadden verwondingen over hun hele lichaam, gebroken vingers en overal brandwonden, en konden zich niet meer bewegen. Volgens gedocumenteerd bewijs uit die tijd was het gekrijs van de slachtoffers zo luid dat ze de hemel doorkruisten; de wrede marteltechnieken waren bijzonder onmenselijk.

Op 8 december gingen de vrouwen van Li Baifang, Ma Ming en Zhou Mian hun echtgenoten in gevangenschap bezoeken, maar zij werden eveneens gearresteerd als leden van het AB-Korps en gemarteld. Ze werden hevig geslagen, hun lichamen en schaamstreken verbrand en hun borsten met messen doorboord. Onder deze wrede marteling bekende Duan Liangbi dat Li Wenlin, Jin Wanbang, Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming en anderen, leiders van het AB-Korps waren en dat er vele AB-Korpsleden in de scholen van het Rode Leger les volgden.

Van 7 december tot de avond van 12 december, in slechts vijf dagen, arresteerde Li Shaojiu en anderen meer dan 120 vermeende AB-Korps leden en tientallen belangrijke contrarevolutionairen in de harde AB-Korps zuivering in Futian; meer dan 40 mensen werden geëxecuteerd. Li Shaojiu's wreedheden ontketenden uiteindelijk het 'Futian incident'[11] van 12 december 1930 dat het Sovjetgebied zeer verbaasde (uit *Historische onderzoeken naar Mao Zedong's zuivering van het AB-Korps in het Sovjetgebied, Jiangxi provincie*, door Gao Hua).

Van het Sovjetgebied tot Yan'an vertrouwde Mao op zijn theorie en praktijk van strijd en richtte geleidelijk zijn absolute leiderschap over de Partij op. Nadat de CCP in 1949 aan de macht kwam, ging Mao door met het aanwenden van dit soort interne Partijstrijd. Bijvoorbeeld, tijdens de parlementsvergadering van de Achtste Vergadering van het Centrale Comité van de CCP, gehouden te Lushan in 1959, lanceerde Mao een plotselinge aanval op Peng Dehuai en verwijderde hem uit zijn positie.[12] Alle centrale leiders die de bijeenkomst bijwoonden werden gevraagd een stelling in te nemen; de weinigen die durfden een andere mening te uiten werden allemaal bestempeld als het Peng Dehuai anti-Partijblok. Gedurende de Culturele Revolutie werd het één na het andere veteraan-kaderlid van het Centrale Comité van de CCP gestraft en gaven ze allemaal toe zonder zich te verweren. Wie durfde Mao Zedong nog tegen te spreken? De CCP heeft altijd een ijzeren discipline benadrukt, loyaliteit aan de Partij, en organisatorische principes welke absolute

gehoorzaamheid aan de leider van de hiërarchie vereisen. Dit soort Partijnatuur is altijd diepgeworteld geweest in de voortdurende politieke strijden.

Gedurende de Culturele Revolutie werd Li Lisan, ooit een CCP-leider, tot de grens van zijn verdraagzaamheid gedreven. Op 68-jarige leeftijd werd hij gemiddeld zeven keer per maand ondervraagd. Zijn vrouw Li Sha werd beschouwd als een ‘Sovjet-revisionistische’ spionne en was al naar de gevangenis gebracht; haar verblijfplaats was onbekend. Met geen andere keus en in extreme wanhoop pleegde Li zelfmoord door een grote hoeveelheid slaappillen in te nemen. Vóór zijn dood schreef Li Lisan een brief aan Mao Zedong welke het waarlijke ‘gevoel van Partijnatuur’ reflecteert, volgens welke een CCP-lid het niet zal wagen op te geven, zelfs niet op het randje van de dood:

Voorzitter

Ik betreed nu het pad van het verraden van de Partij door zelfmoord te plegen en heb geen middelen om deze misdaad te verdedigen. Er is slechts één ding, namelijk dat mijn familie en ik nooit gecollaboreerd hebben met vijandelijke naties. Alleen wat dit punt betreft verzoek ik de centrale regering de feiten te onderzoeken en conclusies te trekken gebaseerd op de waarheid...

Li Lisan

22 juni 1967[13]

Terwijl Mao Zedong’s filosofie van de strijd China uiteindelijk tot een ongekende catastrofe bracht, heeft dit soort van politieke campagnes en interne Partijstrijd, welke “elke zeven of acht jaren” wijd toegepast werden, het overleven van de CCP verzekerd. Elke keer dat er een campagne was, werd er een minderheid van zo’n vijf procent vervolgd, terwijl de overige 95 procent tot een gehoorzame aanhang van de basislijn van de Partij gedreven zou worden en daarmee de hechte samenhang en de destructieve capaciteit van de Partijorganisatie zou verstevigen. De ‘strijd’ elimineerde tevens de ‘wankele’ leden die niet bereid waren hun geweten op te geven en viel alle partijen aan die verzet durfden te bieden. Via het mechanisme van de strijd hebben de CCP-leden met het grootste verlangen naar ‘strijd’ en zij die het ijverigst waren in het hanteren van misdadige methoden, de heerschappij verworven. De sekteleiders van de CCP zijn mensen zonder vrees, rijk aan ervaring in ‘strijd’ en vervuld van de Partijgeest. De brutaliteiten van de ‘strijd’ hebben degenen die het ervaren hebben tevens een ‘bloedles’ en een gewelddadige hersenspoeling gegeven. Tegelijkertijd maakt dit de CCP voortdurend energieke, en versterkt het haar verlangen naar strijd, verzekert het haar overleven en weerhoudt het haar ervan een getemperde groep te worden die ‘de strijd’ zou opgeven.

Deze vereiste ‘Partijnatuur’ vloeit voort uit de sekte-achtige natuur van de CCP. Om haar doel te verwezenlijken is de CCP vastberaden los te breken van alle traditionele principes, en alle middelen te gebruiken om zonder aarzelen te vechten met om het even welke kracht die haar hindert. Ze dient daarom al haar leden te trainen en tot slaaf te maken zodat deze haar harteloze, onrechtvaardige en gewetenloze gereedschap worden. Deze karaktertrek van de CCP is ontsproten uit haar haat jegens de menselijke samenleving en tradities, haar misleidende zelf-evaluatie, en haar extreme zelfzuchtigheid en verachting van het leven van andere mensen. Om haar zogenaamd ideaal te realiseren gebruikte de CCP koste wat het kost geweld om de wereld te verpletteren en alle dissidenten te elimineren. Het kon niet anders dan dat een dergelijke kwaadaardige sekte weerstand zou krijgen van gewetensvolle personen, dus moest de Partij het geweten van het volk en gedachten van goede wil elimineren om de mensen in haar kwaadaardige doctrine te doen geloven. Om haar overleven zeker te stellen moest de CCP dus eerst en vooral het geweten van de mensen, de liefdadige mentaliteit en de morele standaarden vernietigen en daardoor mensen in onderdanige slaven en gereedschap veranderen. Volgens de logica van de CCP gaan het leven en het belang van de Partij boven alles; ze gaan zelfs voor op het collectieve belang van alle Partijleden en bijgevolg moet elk individueel Partijlid bereid zijn offers te brengen voor de Partij.

Terugkijkend op de geschiedenis van de CCP zien we dat individuen die het gedachtegoed van de traditionele intellectuelen behielden zoals Chen Duxiu en Qu Qiubai, of die bleven geven om de belangen van het volk zoals Hu Yaobang en Zhao Ziyang, of die vastberaden waren om eerlijke ambtenaren te zijn en echte diensten te verlenen aan het volk zoals Zhu Rongji, om het even hoeveel ze bijgedragen hebben aan de Partij en om het even hoe ontspeend van persoonlijke ambities ze waren, uiteindelijk werden ze onvermijdelijk ‘gezuiverd’, aan de kant geschoven of beperkt door de belangen en discipline van de Partij.

Het gevoel van ‘Partijnatuur’ of de aanleg voor de Partij die door de vele jaren ‘strijd’ in hun gestel gevoed werd, deed hen vaak capituleren op kritieke momenten en deed hen schikken naar de situatie, omdat in hun onderbewustzijn het overleven van de Partij het hoogste belang vormde. Zij zouden eerder zichzelf opofferen en de kwaadaardige kracht in de Partij een moord zien begaan, dan het overleven van de Partij op de proef te stellen met gewetensvolle en goedaardige argumenten. Dit is precies het resultaat van het strijdmechanisme van de CCP: het verandert goede mensen in te gebruiken gereedschap en gebruikt de Partijnatuur om het menselijke geweten in te perken en zelfs, voor zover mogelijk, te elimineren. Tientallen ‘linie-worstelingen’ van de CCP haalden meer dan 10 Partijleiders van topniveau neer of wezen opvolgers aan; geen enkele van de Partijleiders aan de top kwam aan een goed einde. Hoewel Mao Zedong 43 jaar lang de koning was, werden zijn vrouw en neef kort na zijn overlijden gevangen gezet, wat bejubeld werd door de hele Partij als een zegen voor het Maoïsme. Is dit een komedie of een farce?

Nadat de CCP de politieke macht greep, waren er onophoudelijk politieke campagnes, van interne strijd tot strijd buiten de Partij. Dit was het geval tijdens het Mao tijdperk en is nog steeds zo in het post-Mao tijdperk van ‘hervorming en openheid’. In de jaren 1980, toen mensen net een beetje vrijheid in hun denken begonnen te krijgen, lanceerde de CCP de campagne van de ‘Oppositie tegen de Bourgeois Liberalisatie’, en stelde zij de ‘Vier Fundamentele Principes’[14] voor om zo haar absolute leiderschap te behouden. In 1989 werden de studenten die vreedzaam voor democratie pleitten bloedig neergeslagen omdat de CCP geen democratische aspiratie toelaat. In de jaren 1990 kon een snelle groei gezien worden van Falun Gong beoefenaars, mensen die geloven in “Waarachtigheid, Mededogen en Verdraagzaamheid”, maar zij kregen met een genocidale vervolging te maken in 1999 omdat de CCP de menselijke natuur en goedaardige gedachten niet kan tolereren. Ze moet geweld gebruiken om het menselijke geweten te vernietigen en haar eigen macht zeker te stellen. Sinds het begin van de 21ste eeuw heeft het internet de wereld verbonden, maar de CCP heeft grote sommen geld uitgegeven om een netwerk van blokkades op te zetten die online-liberalen moeten vangen, omdat de CCP het ernstig vreest dat mensen vrijelijk informatie kunnen inwinnen.

VI. Het verval van de kwaadaardige CCP-sekte

De kwaadaardige CCP-sekte heerst in essentie in oppositie met de menselijke natuur en de hemelse principes. De CCP staat bekend voor haar arrogantie, eigendunk, zelfzuchtigheid en wrede, ongeremde acties. Hoewel ze consistent rampen voor het land en het volk veroorzaakt, geeft ze haar fouten nimmer toe, en zou nooit haar ware natuur aan het volk onthullen. De CCP heeft nooit geaarzeld haar slogans en etiketten te wijzigen, welke door de CCP slechts als middelen beschouwd worden om de heerschappij te behouden. De Partij zal alles doen om aan de macht te blijven met totale minachting voor moraliteit, rechtvaardigheid en het menselijk leven.

Het institutionaliseren en de socialiseren van deze kwaadaardige sekte zullen uiteindelijk tot haar ondergang leiden. Als een gevolg van de gecentraliseerde macht is de publieke opinie het zwijgen opgelegd en zijn alle mogelijke controle-organen vernietigd, waardoor er geen macht meer over is die de CCP ervan kan weerhouden in corruptie te vervallen en te desintegreren.

De hedendaagse CCP is de grootste regerende corrupte en geldverduisterende partij ter wereld geworden. Volgens officiële statistieken uit China, zijn er van de 20 miljoen ambtenaren, functionarissen en kaderleden in de Partij of overheid van de afgelopen 20 jaar, 8 miljoen schuldig bevonden aan corruptie en beboet of gestraft geworden volgens Partij- of overheidsreguleringen. Als de ongeïdentificeerde schuldigen ook in beschouwing genomen worden, worden de corrupte Partij- en overheidsfunctionarissen op twee derde geschat, en dat terwijl slechts een kleine groep onderzocht en ontmaskerd is.

Het zekerstellen van materiële voordelen door middel van corruptie en afpersing is de sterkste agglutinerende kracht die de CCP vandaag de dag bijeenhoudt. De corrupte functionarissen weten dat ze zonder de CCP geen kans zouden hebben het gezwendel oogluikend toe te laten en dat wanneer de Partij valt, ze niet alleen hun machtspositie zouden verliezen, maar het tevens riskeren doorgelicht te worden. In *De Wraak van de Hemel*, een roman over het gesjoemel van CCP-functionarissen achter de schermen, onthulde de auteur Chen Fang het grote geheim van de CCP langs de mond van Hao Xiangshou, een afgevaardigd directeur van een gemeentelijk CCP-kantoor: “De corruptie heeft onze politieke macht gestabiliseerd.”

Het Chinese volk weet het goed: “Als we de corruptie bestrijden, zal de Partij vallen; als we de corruptie niet bestrijden, zal de natie vergaan.” De CCP zal haar eigen ondergang echter niet riskeren door de corruptie te bestrijden. Wat zij zal doen is enkele corrupte individuen vermoorden als een offerteken ten gunste van haar reputatie. Dit zal haar leven voor een paar jaar verlengen ten koste van een klein aantal corrupte elementen. Vandaag de dag zijn de enige doelstellingen van de CCP-sekte haar macht te behouden en haar ondergang te vermijden.

In het hedendaagse China zijn ethiek en moraliteit onherkenbaar gedegenereerd. Imitatieproducten, prostituees, drugs, samenzweringen tussen functionarissen en bendes, georganiseerde misdaad syndicaten, gokken, omkoperij – iedere vorm van corruptie tiert welig. De CCP heeft zulk moreel verval grotendeels genegeerd, terwijl vele hooggeplaatste functionarissen de bazen in de achterkamer zijn die beschermingsgeld afpersen van bange burgers. Cai Shaoqing, een expert aan de Universiteit van Nanjing op het gebied van mafia en georganiseerde misdaad, schat het aantal georganiseerde misdadigers in China op minstens 1 miljoen. Iedere gearresteerde onderwereldfiguur onthult wel enkele corrupte Communisten ‘achter de schermen’ die overheidsfunctionarissen, rechters of politie zijn.

De CCP is bang dat het Chinese volk een geweten en een gevoel van moraliteit zou verkrijgen, daarom kan ze het volk geen religieuze of ideologische vrijheid laten. Ze gebruikt al haar middelen om rechtschape, gelovige mensen te vervolgen, zoals de ondergrondse Christenen die in Jezus en God geloven en de Falun Gong beoefenaars die naar “Waarachtigheid, Mededogen en Verdraagzaamheid” streven. De CCP is bang dat democratie haar één-partij heerschappij zou beëindigen, dus durft ze het volk geen politieke vrijheid te geven. Ze reageert snel om onafhankelijke liberalen en burgerrechtenactivisten gevangen te nemen. Zij geeft mensen echter wel een afwijkende vrijheid. Zolang je niet begaan bent met politiek en niet ingaat tegen het leiderschap van de CCP, mag je je verlangens in elke gewenste vorm botvieren, zelfs al bega je kwaadaardige, immorele daden. Het gevolg is dat de CCP dramatisch aan het verrotten is en dat de sociale moraliteit van China op alarmerende wijze achteruitgaat.

“Het blokkeren van de weg naar de hemel en het openen van de poort naar de hel” is een adequate beschrijving van hoe de CCP de Chinese samenleving verwoest heeft.

VII. Overdenkingen wat betreft de kwaadaardige heerschappij van de CCP

Wat is de Communistische Partij?

Deze ogenschijnlijk eenvoudige vraag heeft geen eenvoudig antwoord. Onder het voorwendsel ‘er te zijn voor het volk’ en vermomd als een politieke partij, heeft de Communistische Partij daadwerkelijk miljoenen mensen misleid. En toch is het geen politieke partij in de normale zin van het woord, maar een schadelijke en kwaadaardige sekte bezeten door een kwaadaardig spook. De Communistische Partij is een levend wezen dat zich manifesteert in deze wereld via haar Partijorganisaties. Wie de Communistische Partij werkelijk bestuurt, is het kwade spook dat er van het begin af aan ingeslopen is, en het is dit kwade spook dat de kwaadaardige natuur van de Communistische Partij bepaalt.

Hoewel ze optreden als de goeroes van de sekte, dienen de leiders van de Communistische Partij slechts als mondstuk voor het kwade spook en de Partij. Wanneer hun wil en doelstellingen in lijn zijn met de Partij en erdoor gebruikt kunnen worden, zullen ze als leiders gekozen worden. Maar wanneer ze niet langer aan de behoeften van de Partij voldoen, worden ze meedogenloos omvergeworpen. Het strijdmechanisme van de Partij stelt zeker dat alleen de sluwste, meest kwaadaardige en gewetenloze sujetten stevig vast kunnen houden aan hun positie van goeroe binnen de Communistische Partij. Een tiental Partijleiders zijn uit de gratie gevallen, wat de waarheid van dit argument bewijst. De top van de Partij loopt in feite op een zeer smal touw. Ze kunnen zich ofwel losmaken van de Partijlijn en een goede naam in de geschiedenisboeken nalaten, zoals Gorbatsjov dat deed, ofwel een slachtoffer worden van de Partij, zoals zoveel Partijsecretarissen een slachtoffer zijn geworden.

Het volk is het doelwit van de slavernij en de onderdrukking door de Partij. Onder haar heerschappij heeft het volk het recht niet om de Partij te verwerpen. Integendeel, men wordt gedwongen het leiderschap van de Partij te accepteren en de verplichting na te komen de Partij staande te houden. Men wordt bovendien door de Partij onderworpen aan de gebruikelijke, sekteachtige hersenspoelingsessies onder de dreiging van dwang. De CCP dwingt de hele natie ertoe in haar kwaadaardige sekte te geloven en deze in stand te houden. Dit is zelden gezien in deze wereld en we moeten de ongeëvenaarde talenten van de CCP erkennen wat onderdrukking betreft.

De Partijleden zijn een fysieke massa die gebruikt wordt om het lichaam van de Partij te vormen. Velen onder hen zijn eerlijk en aardig en kunnen zelfs behoorlijk geslaagd zijn in hun sociale leven. Dit zijn de mensen die de CCP graag wil werven, aangezien hun reputatie en competentie gebruikt kunnen worden om de Partij te dienen. Vele anderen zouden bereid zijn hard te werken om toe te kunnen treden tot de Partij en zo het kwaadaardige wezen te helpen, gedreven vanuit hun verlangen een hogere sociale status te kunnen genieten. Er zijn er ook die ervoor gekozen hebben toe te treden tot de Partij omdat ze iets willen bereiken in hun leven en zich realiseerden dat dat niet kon onder de Communistische heerschappij tenzij door toe te treden tot de Partij toe te treden. Sommigen gingen bij de Partij omdat ze een appartement wilden toegewezen krijgen of simpelweg voor hun imago. Dus onder de tientallen miljoenen Partijleden zijn er zowel goede als slechte mensen. Ongeacht je motieven, wanneer je eenmaal trouw zweert aan de Partijvlag, uit vrije wil of anders, betekent dat dat je jezelf bereidwillig hebt toegewijd aan de Partij. Je zal dan door een hersenspoelingsproces gaan door deel te nemen aan de wekelijkse politieke studies. Een aanzienlijk aantal Partijleden zal slechts een beetje, als het al iets is, van hun eigen gedachten overhouden en zullen gemakkelijk beheerst worden door het kwade spook van de CCP als gevolg van de Partij-indoctrinatie. Deze mensen zullen binnen de Partij functioneren als de cellen van een menselijk lichaam en non-stop werken voor het bestaan van de Partij, ondanks dat ze zelf deel uitmaken van de bevolking die door de Partij tot slaaf gemaakt is. Het is echter nog triester dat, nadat de binding van de ‘Partijnatuur’ aan je opgelegd is, het erg moeilijk wordt om die af te leggen. Zodra je je menselijke kant laat zien, zal je worden gezuiverd of vervolgd. Je kan je niet terugtrekken uit de Partij wanneer je dat wil, omdat deze, met haar ‘toegang-ja, uitgang-nee’ beleid, je als een verrader zou beschouwen. Dat is

waarom mensen vaak een dubbele natuur tonen: in hun politieke leven de natuur van de Communistische Partij en in hun dagelijkse leven de menselijke natuur.

De Partijkaderleden zijn een groep die de macht onder de Partijleden behoudt. Hoewel ze keuzes hebben tussen goed en kwaad en hun eigen beslissingen nemen in bepaalde situaties, moeten ze op gezette tijden en bij bepaalde gebeurtenissen als één geheel de wil van de Partij gehoorzamen. Het mandaat dicteert: “De hele Partij gehoorzaamt aan het Centrale Comité.” De Partijkaderleden zijn de leiders op de verschillende niveaus; zij zijn de ruggengraat van de Partij. Terzelfdertijd zijn zij slechts het gereedschap van de Partij. Ook zij zijn misleid, gebruikt en tot slachtoffer gemaakt gedurende de afgelopen politieke campagnes. Het onderliggende criterium van de CCP is te testen of je de juiste goeroe kan volgen en oprecht bent in je toewijding.

Waarom blijft men onwetend?

De CCP is brutaal en boosaardig opgetreden in de meer dan 50 jaren van haar heerschappij over China. Maar waarom ontbreekt het de Chinezen aan een rationeel begrip van de kwaadaardige natuur van de CCP? Is het omdat de Chinezen dom zijn? Nee. China is een land met een grote schat aan wijsheid; het heeft een rijke traditionele cultuur en een erfgoed van meer dan 5000 jaar. Toch leeft het Chinese volk nog steeds onder de heerschappij van de CCP, vol angst om hun onvrede te uiten. De sleutel ligt in de gedachtecontrole die de CCP uitoefent.

Als het Chinese volk vrijheid van meningsuiting zou genieten en openlijk zou kunnen debatteren over de voor- en nadelen van de CCP, kunnen we ons voorstellen dat de Chinezen reeds lang geleden door de kwaadaardige natuur van de CCP heen hadden gekeken en zichzelf bevrijd zouden hebben van deze kwaadaardige sekte. Helaas heeft het Chinese volk haar vrijheid van meningsuiting en gedachten een halve eeuw geleden verloren met de opkomst van het CCP-bewind. Het doel achter de vervolging van de Rechtsen onder de intellectuelen in 1957 was om vrije meningsuitingen te beperken en de gedachten van het volk te controleren. In een samenleving die fundamentele vrijheden mist, werd de meerderheid van de jeugd, die met heel hun hart de werken van Marx en Engels bestudeerd hadden gedurende de Culturele Revolutie, ironisch bestempeld als de ‘anti-Partij clan’ en zodoende vervolgd. Het bediscussiëren van de goede en de foute zaken van de Partij was gewoonweg onacceptabel.

Slechts enkele Chinezen zouden zelfs maar durven denken de CCP een kwaadaardige sekte te noemen. Zou deze bewering reëler gemaakt zijn, dan zouden degenen die in China geleefd hebben het niet moeilijk gevonden hebben een sterk bewijs te vinden om dit argument te ondersteunen, zowel vanuit hun eigen ervaring als vanuit die van hun familie en vrienden.

Het Chinese volk is niet alleen beroofd van vrijheid van gedachten, ze zijn ook geïndoctrineerd met de leringen en de cultuur van de Partij. Dus, alles wat de Chinezen konden horen, waren lofbetuigingen aan de Partij, en hun geesten zijn verstoken van enige gedachten anders dan de noties die de CCP bekrachtigen. Neem de slachting op het Plein van de Hemelse Vrede als voorbeeld. Toen er op 4 juni 1989 schoten afgevuurd werden, renden vele mensen instinctief de bosjes in om zich daar te verbergen. Enkele ogenblikken later kwamen ze moedig naar buiten en zongen samen ‘De Internationale’. Deze Chinezen waren inderdaad moedig, onschuldig en respectabel, maar waarom zongen ze ‘De Internationale’, het Communistische volkslied, toen ze geconfronteerd werden met het moordende Communistische geweld? De reden is simpel. Opgeleid in de Partijcultuur, is Communisme alles wat het beklagenswaardige volk kent. Degenen op het Plein van de Hemelse Vrede kenden geen andere liederen dan ‘De Internationale’ en nog een paar andere die het lof van de CCP bezingen.

Wat is de uitweg?

De CCP is op weg naar haar volledige ondergang. Treurig genoeg probeert ze voor haar val nog steeds haar lot aan dat van de Chinese natie te binden.

De stervende CCP is merkbaar aan het verzwakken en haar controle over de gedachten van het volk neemt af. Met de vooruitgang van telecommunicatie en het internet valt het de CCP moeilijk de informatiestroom te beheersen en de vrije meningsuiting te onderdrukken. Nu corrupte functionarissen het volk in toenemende mate plunderen en verdrukken, begint het publiek te ontwaken uit hun illusies over de CCP en velen nemen het niet meer zo nauw met de burgerlijke gehoorzaamheid. Met de vervolging van Falun Gong heeft de CCP niet alleen gefaald haar doel van verhoogde ideologische controle te bereiken, maar heeft zij zichzelf verder verzwakt met het tonen van haar absolute meedogenloosheid. Dit opportuun moment heeft vele mensen ertoe bewogen de CCP opnieuw te beoordelen, en pleit voor de Chinese natie om zichzelf te bevrijden van dit ideologische juk en volledig los te breken van de bezetenheid door het kwaadaardige communistische spook.

Na voor meer dan 50 jaar onder de kwaadaardige heerschappij van de CCP geleefd te hebben, heeft het Chinese volk geen behoefte aan een gewelddadige revolutie; maar eerder aan de verlossing van haar ziel. Dit kan bereikt worden door zelfhulp, en de eerste stap in de richting van dit doel is zich bewust te worden van de kwaadaardige natuur van de CCP.

De dag zal komen dat de mensen de Partij-organisaties die verbonden zijn aan het staatsapparaat aan de kant schuiven, om zo de maatschappelijke systemen toe te staan onafhankelijk te laten functioneren, gesteund door de kernkrachten van de samenleving. Met het vergaan van een dictatoriale Partij-organisatie zal de efficiëntie van de overheid verbeterd en vernieuwd worden. En die dag ligt om de hoek. In feite hebben hervormers binnen de Partij al zo vroeg als de jaren 1980 het idee van 'de Partij van de overheid scheiden' aangeprezen in een poging de Partij van de overheid los te koppelen. De hervormingspogingen binnen de CCP zijn inadequaet en onsuccesvol gebleken, omdat de ideologie van 'het absolute leiderschap van de CCP' nooit volledig verworpen werd.

De Partijcultuur is de omgeving die nodig is voor het overleven van de communistische kwaadaardige sekte. Het wegnemen van de CCP-gedachtecontrole bij de Chinezen kan moeilijker blijken dan het uitzuiveren van de controle van de CCP op de staatsadministratie, maar een dergelijke verwijdering is de enige manier om het kwaad van de CCP werkelijk te ontwortelen. Dit kan alleen bereikt worden door inspanningen van het Chinese volk zelf. Met de juiste ingesteldheid en met een menselijke natuur die teruggekeerd is naar haar originele staat, zal het volk haar moraliteit herwinnen en slagen in een overgang naar een deugdelijke niet-Communistische samenleving. Het medicijn voor deze kwaadaardige bezetenheid ligt in de bewustwording van de schadelijke aard van het kwade spook, het uit te vegen uit de gedachten van de mensen, het te zuiveren, zodat het geen schuilplaats meer heeft. De CCP benadrukt ideologische controle aangezien zij zelf niets anders is dan een ideologie. Die ideologie zal oplossen wanneer alle Chinezen de valsheid van het communisme uit hun geesten weren, de Partijcultuur actief vergeten, en hun eigen mentaliteiten en levens zuiveren van de invloeden van de kwaadaardige communistische sekte. Als het volk zichzelf redt, zal de CCP uiteenvallen.

Naties geregeerd door het communisme worden geassocieerd met armoede, dictatuur en vervolging. Er resten slechts weinig dergelijke naties, te weten China, Noord-Korea, Vietnam en Cuba. Hun dagen zijn geteld.

Met de wijsheid van het Chinese volk en geïnspireerd door de historische glorie van de Chinese natie, zal een China bevrijd van de kwaadaardig overheersing van het communisme een veelbelovende natie worden.

Besluit

De CCP gelooft niet langer in het communisme. Haar ziel is gestorven, haar schaduw blijft achter. De Partij heeft het 'vel' van communisme geërfd, maar manifesteert zich nog steeds met de aard

van een kwaadaardige sekte: arrogantie, verwaandheid en zelfzuchtigheid, en het toegeven aan losbandige vernietiging. De CCP heeft het ontkennen van de wetten van de hemel geërfd van het communisme, en haar verwerping van de menselijke natuur is onveranderd gebleven.

Vandaag gaat de CCP door met het overheersen van China door gebruikt te maken van de methoden van 'strijd' die ze zich door de jaren heen meester gemaakt heeft: haar nauwsluitende organisatorische systeem dat de heersende vorm van 'Partij-bezetenheid' dient, evenals haar kwaadaardige propaganda die de rol van staatsreligie vervult. De zes kenmerken van de Communistische Partij die eerder uiteengezet werden, plaatsen de hedendaagse CCP duidelijk binnen de definitie van 'kwaadaardige sekte'; zij dient geen enkel goed doel en begaat slechts slechte daden.

Terwijl de dood van deze communistische sekte nadert, versnelt het proces van corruptie en degeneratie merkbaar. Wat het meest problematische is, is dat deze sekte koppig doet wat zij kan om de Chinese natie met zich mee te trekken in de afgrond van corruptie en verval.

De Chinezen moeten zichzelf helpen; ze moeten terugkijken en ze moeten de CCP van zich af schudden.

Voetnoten

- [1] "Het luipaard is gestorven, maar zijn vel is er nog" komt uit een oud Chinees voorspellingsboek, het *Pruimbloesem gedicht* van Shao Yong (1011–1077). Het luipaard refereert hier naar het geografische territorium van de voormalige Sovjet-Unie, wat inderdaad op een rennend luipaard lijkt. Met het uiteenvallen van de voormalige Sovjet-Unie is de essentie van het communistische systeem opgelost en blijft alleen nog het "vel" (de vorm) nog over waarvan de CCP de erfgenaam is.
- [2] *Constitution of the People's Republic of China* (officiële vertaling, 1999).
- [3] Het 'AB-Korps' incident verwijst naar de 'Anti-Bolsjewiek Korps' operatie in 1930, toen Mao opdracht gaf duizenden Partijleden, Rode Leger soldaten en onschuldige burgers te vermoorden in de provincie Jiangxi in een poging zijn macht te consolideren in de door de CCP beheerste gebieden.
- [4] Uit Mao's *Verslag van een onderzoek naar de Boerenbeweging in Hunan* (1927).
- [5] Het TaiDe Berg Tai (Taishan) is de eerste van vijf beroemde bergen in de provincie Shandong. Het is een V.N. werelderfgoed geworden sinds 1987.
- [6] De 'Landinsluitingscampagne' verwijst naar de donkere kant van de economische hervormingen van China. Zoals de industriële revolutie in Engeland (1760–1850), zijn de landbouwgronden in het hedendaagse China afgebakend om verschillende economische zones te bouwen op alle niveaus (gemeente, stad, provincie en staat). Als gevolg van de landinsluiting hebben Chinese boeren hun land verloren. In de steden werden bewoners in de oude stadsgedeelten en stadsdistricten regelmatig gedwongen te verhuizen met minimale compensatie voor de bewoners, om zo land vrij te maken voor commerciële ontwikkeling. Meer informatie is beschikbaar op: <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>
- [7] Lin Zhao, een studente aan de Universiteit van Beijing die afstudeerde in journalistiek, werd als een Rechtse geclassificeerd in 1957 voor haar onafhankelijk denken en uitgesproken kritiek over de communistische beweging. Ze werd beschuldigd van samenzwering om het volksdemocratische dictatorschap omver te werpen en werd in 1960 gearresteerd. In 1962 werd ze tot 20 jaar gevangenisstraf veroordeeld. Ze werd door de CCP vermoord op 29 april 1969 als een contrarevolutionair. Zhang Zhixin was een intellectueel die doodge marteld werd door de CCP gedurende de Grote Culturele Revolutie voor het bekritisieren van Mao's falen in De Grote Sprong Voorwaarts en die geen blad voor de mond nam om de waarheid te vertellen. Gevangenenbewaarders stripten haar vele keren van haar kleren, boeiden haar handen op haar rug en gooiden haar in de mannengevangenis waar ze verkracht werd totdat ze krankzinnig

werd. De gevangenis vreesde dat ze slogans zou uitschreeuwen op het moment dat ze geëxecuteerd zou worden, dus sneden ze haar de keel over vóór haar executie.

- [8] De ‘Februarirevolutie’ verwijst naar de Russische bourgeoisrevolutie van februari 1917, waarbij kapitalistisch gezinden de Tsaar van de troon stootten.
- [9] De Oktoberrevolutie, ook bekend als de Bolsjewiekrevolutie, werd aangevoerd door Lenin en vond plaats in oktober 1917. Deze revolutionairen vermoordden de kapitalistische revolutionairen die de Tsaar omver hadden geworpen, wat meteen het einde betekende van de bourgeoisrevolutie.
- [10] Zowel het ‘Mari incident’ als de ‘slachting van 12 april’ verwijzen naar de Kuomintang aanvallen op de CCP. Het ‘Mari incident’ vond plaats op 21 mei 1927 in Changsha in de provincie Hunan. De ‘12 april slachting’ gebeurde op 12 april 1927 in Shanghai. In beide gevallen werden een aantal CCP-leden en pro-CCP activisten aangevallen, gearresteerd of vermoord.
- [11] Liu Di, een politieke functionaris van het 20ste Rode Leger die beschuldigd werd lid te zijn van het ‘AB-Korps’, voerde een opstand aan in Futian en viel Li Shaojiu aan als een contrarevolutionair. Zij namen de controle over Futian over en lieten meer dan 100 arrestanten van het AB-Korps vrij en schreeuwden de slogan ‘Haal Mao neer’.
- [12] Peng Dehuai (1898–1974): Communistische Chinese Generaal en politiek leider. Peng was de legerleider in de Koreaanse oorlog, vice-premier van de Staatsraad, lid van het Politbureau en minister van het Ministerie van Defensie van 1954 tot 1959. Hij werd van zijn officiële posten afgezet na onenigheid over Mao’s Linkse benaderingen tijdens CCP-parlementsvergadering in Lushan in 1959.
- [13] Uit *De persoon voor wie vier herdenkingsdiensten zijn gehouden* door Li Lisan.
- [14] De ‘Vier Fundamentele Principes’ zijn: het socialistisch pad, de dictatuur van het proletariaat, het leiderschap van de CCP, en het gedachtegoed van Marx, Lenin en Mao Zedong.

(Laatste revisie: 22 mei 2005)